

Súd: Okresný súd Trebišov
Spisová značka: 5Nt/8/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7914010419
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 05. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ladislav Bujňák
ECLI: ECLI:SK:OSTV:2016:7914010419.1

Uznesenie

Okresný súd Trebišov v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ladislava Bujňáka a prísediacich Mgr. Ildikó Molnárovej a Moniky Nagyovej v trestnej veci odsúdeného: M. Z., W.. XX. X. XXXX U. Č.K. W. M., M. F. Č. W. M., W. T. XXX/X, bez pracovného pomeru, t.č. vo výkone trestu odňatia slobody v ÚVTOS Košice - Šaca, o návrhu na povolenie obnovy konania, na verejnom zasadnutí konanom dňa 24. 5. 2016 v Trebišove, takto

rozhodol:

Podľa § 399 ods. 2 Trestného poriadku s poukazom na § 394 Trestného poriadku **z a m i e t a** návrh na povolenie obnovy konania vo veci Okresného súdu Trebišov sp. zn. 5T/81/2010.

odôvodnenie:

Odsúdený M. Z. podal dňa 21. 7. 2014 na tunajší súd „žiadosť o zrušenie aspiračnej zásady“. V odôvodnení uviedol, že žiada „o prejednanie a zrušenie aspiračnej zásady“, nakoľko bol odsúdený podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona formou spolupáchateľstva na trest odňatia slobody v trvaní 6 a pol roka nepodmienečne. Dodal, že „nakoľko novelizácia zákona zrušila aspiračnú zásadu, preto žiada o prejednanie rozsudku a zrušenie aspiračnej zásady.“

Uvedená vec napadla do senátu Mgr. Jozefa Nadzama, pričom tento predložil spis predsedovi súdu z dôvodu, že vo veci 5T 81/2010 meritórne rozhodoval a preto je z konania o povolení obnovy konania vylúčený zo zákonných dôvodov. Následne predseda súdu opatrením zo dňa 4. 7. 2014 rozhodol o náhodnom pridelení tejto veci a táto bola dňa 21. 7. 2014 pridelená do senátu JUDr. Mariána Sopoligu. Zákonný sudca JUDr. Marián Sopoliga nemohol vo veci konať, nakoľko opakovane bolo zistené a úradnými záznamami v spise potvrdzované, že potrebný spis 5T/81/2010 je pripojený k spisu tunajšieho súdu, sp. zn. 1Nt/3/2014, kde bolo rozhodované o obnove konania odsúdeného H. I. a z dôvodu zahlásenia sťažnosť z jeho strany sa spis nachádza na odvolacom súde, teda na Krajskom súde v Košiciach.

Následne v dôsledku zmeny v pridelovaní súdnych spisov z dôvodu vzdania sa funkcie sudcu zo strany JUDr. Mariána Sopoligu, bola táto vec pridelená na rozhodnutie do senátu JUDr. Ladislava Bujňáka. Predseda senátu podaním zo dňa 14. 12. 2015 vyzval odsúdeného, aby v stanovenej lehote oznámil, či si zvolí obhajcu sám, alebo mu bude obhajca ustanovený súdom, nakoľko sa jedná o dôvod povinnej obhajoby. Keďže odsúdený na túto výzvu nijako nereagoval, bola mu opatrením zo dňa 5. 4. 2016 ustanovená obhajkyňa JUDr. Viktória Kubovichová a vo veci bol vytýčený termín verejného zasadnutia na deň 24. 5. 2016.

Na uvedenom verejnom zasadnutí predseda senátu oboznámil žiadosť odsúdeného, pričom odsúdený prehlásil, že trvá na písomne podanom návrhu v celom rozsahu. Následne bol prečítaný a oboznámený podstatný obsah spisu Okresného súdu Trebišov, sp. zn. 5T/81/2010 a bol vypočutý samotný odsúdený. Tento uviedol, že trvá na písomne podanom návrhu na povolenie obnovy konania v celom rozsahu a doplnil, že nesúhlasí ani s vinou ako takou, keďže len raz mal udrieť osobu a za to mal dostať 6 a pol

roka nepodmienečne. Požiadal, aby súd povolil obnovu konania a vzal ho do väzby a v ďalšom konaní by sa preukázala jeho nevina. Dodal, že už nebude nikoho kryť.

Prokurátorka nemala žiadne otázky na odsúdeného a na otázku obhajkyne, aké konkrétne návrhy na vykonanie dokazovania odsúdený má, odsúdený uviedol, že opätovne by navrhoval vypočuť všetkých spoluobvinených ako aj poškodeného F. F., ktorých výpovede boli nesprávne vyhodnotené v jeho neprospech a vtedy ani konajúci predseda senátu, ani pani prokurátorka, nebrali všetky okolnosti do úvahy, no dnes by sa ukázala čistá pravda.

Prokurátorka navrhla zamietnuť návrh na povolenie obnovy konania, nakoľko skutočnosti uvádzané odsúdeným nie sú nového charakteru a boli v súlade so zákonom prejednané v pôvodnom konaní. Doplnila, že odsúdený neuvádza žiadne nové skutočnosti, ktoré by neboli súdu skôr známe a čo sa týka tzv. asperačnej zásady, ktorú odsúdený napáda, Ústavný súd Slovenskej republiky túto zásadu v celom rozsahu nezrušil, len konštatoval, že je protiústavné ukladanie trestov v hornej polovici zvýšenej trestnej sadzby, čo v prípade odsúdeného nebolo ani aplikované.

Obhajkyňa uviedla, že je toho názoru, že je tu dôvod na povolenie obnovy konania, pričom nové dokazovanie by to súdu preukázalo a súd by dospel na základe tohto dokazovania k iným záverom, pokiaľ ide o vinu, resp. o trest pre jej klienta.

Odsúdený sa pripojil k návrhu svojej obhajkyne a trval na povolení obnovy konania.

Ako vyplýva z obsahu spisového materiálu 5T/81/2010, a to najmä z rozsudku Okresného súdu Trebišov zo dňa 16. 1. 2014 (čl. 685-698), odsúdený M. Z. bol odsúdený s ďalšími tromi spoluobvinenými, a to pre zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona. Taktiež bol uznaný za vinného za prečin podielníctva podľa § 231 ods. 1 písm. a/ Trestného zákon. Citovaným rozsudkom mu bol uložený úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 6 a pol roka nepodmienečne a pre výkon tohto trestu bol zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Ako vyplýva z odôvodnenia tohto rozsudku, pri ukladaní trestu obžalovanému M. Z. súd postupoval podľa § 41 ods. 2 Trestného zákona, teda podľa asperačnej zásady, keďže spáchal viac úmyselných trestných činov, a to každý z nich dvomi skutkami, pričom v jednom prípade ide o zločin. Trestná sadzba za zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona je 4 až 10 rokov a po zvýšení hornej hranice trestnej sadzby o jednu tretinu predstavuje výsledná trestná sadzba 4 roky až 13 rokov a 6 mesiacov. Súd mu uložil trest odňatia slobody v trvaní 6 a pol roka nepodmienečne, pričom u obžalovaného prihliadol na kriminálnu minulosť obžalovaného, ktorý bol v minulosti 14 krát odsúdený.

V dôsledku podaného odvolania zo strany obžalovaného M. Z. vo veci rozhodoval Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd, ktorý dňa 24. 4. 2014 na verejnom zasadnutí zamietol odvolanie obžalovaných, teda aj odvolanie obžalovaného M. Z.. V odôvodnení citovaného uznesenia Krajský súd v Košiciach skonštatoval, že súd prvého stupňa postupoval správne a v súlade so zákonom v rovine procesnej a dôkazno-hodnotiacej ako aj v rovine právnej kvalifikácie. Doplnil, že prvostupňový súd svoje rozhodnutie dostatočne a presvedčivo odôvodnil tak, ako to zodpovedá kritériám podľa § 168 ods. 1 Trestného poriadku. V dôsledku tohto rozhodnutia odvolacieho súdu rozsudok súdu prvého stupňa nadobudol právoplatnosť a vzhľadom na nepodmienečné tresty odňatia slobody bol u obžalovaného M. Z. nariadený výkon tohto trestu.

Podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku, obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom, sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

Podľa § 399 ods. 2 Trestného poriadku, súd návrh na povolenie obnovy konania zamietne, ak nezistí podmienky obnovy konania podľa § 394.

Konajúci súd sa podrobne oboznámil s obsahom spisu Okresného súdu Trebišov, sp. zn. 5T/81/2010, pričom vzal do úvahy tvrdenia odsúdeného, jeho obhajkyne ako aj prokurátorky prednesené na verejnom zasadnutí a dospel k záveru, že neboli zistené žiadne okolnosti a podmienky, ktoré by mali za následok kladné rozhodnutie o povolení obnovy konania.

Je potrebné uviesť, že odsúdený v pôvodne písomne podanom návrhu na povolenie obnovy konania sa domáha zrušenia tzv. „zrušenia aspiračnej zásady“, teda má za to, že mu bol uložený trest, ktorý v dôsledku Nálezu Ústavného súdu SR je protiústavný a preto navrhoval tento trest zmierniť. Svoj písomne podaný návrh doplnil a rozšíril na verejnom zasadnutí, kedy sa už domáhal povolenia obnovy konania, a to aj z dôvodu, že pôvodne vykonané dokazovanie bolo vyhodnotené v jeho neprospech a preto navrhoval opätovne vypočúť všetkých spoluobžalovaných, ako aj samotného poškodeného F. F., pričom nové dokazovanie by preukázalo jeho nevinu. V tejto časti súd konštatuje, že pokiaľ ide o vinu u odsúdeného, táto bola nepochybne preukázaná v pôvodnom konaní a rozsiahlym vykonaným dokazovaním vo veci 5T/81/2010 bola vina všetkých obžalovaných, teda aj obžalovaného M. Z., jednoznačne preukázaná. S týmto rozhodnutím prvostupňového súdu sa stotožnil taktiež Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd, ktorý zamietol odvolania všetkých obžalovaných, teda aj obžalovaného M. Z.. Obžalovaný neuviedol žiadne nové skutočnosti, ktoré neboli súdu skôr známe a ktoré neboli vykonané v rámci prvotného dokazovania, na podklade ktorého bola konštatovaná vina u obžalovaného M. Z.. Odsúdený sa domáhal opätovne vypočúť všetkých spoluobvinených, ako aj samotného poškodeného F. F., no súd má za to, že odsúdený navrhuje len opakovane vykonať dokazovanie, ktoré už bolo vykonané a s ktorými výsledkami sa stotožnil taktiež odvolací súd.

Pokiaľ ide o výšku trestu, a teda v prípade odsúdeného M. Z. 6 a pol roka nepodmienečne, je potrebné spresniť, že síce v odôvodnení rozsudku súd prvého stupňa konštatuje, že obžalovanému M. Z. bol uložený trest podľa § 41 ods. 2 Trestného zákona, teda podľa tzv. aspiračnej zásady, kedy sa zvyšovala horná hranica trestnej sadzby o jednu tretinu, a teda pôvodne rozpätie trestnej sadzby 4 až 10 rokov sa upravilo na 4 roky až 13 rokov a 4 mesiace. Je potrebné zdôrazniť, že Ústavný súd SR Nálezom zo dňa 28. 11. 2012 PL ÚS 106/2011 rozhodol, že znenie § 41 ods. 2 Trestného zákona v texte za bodkočiarkou „súd uloží páchatelovi trest nad jednu polovicu takto určenej trestnej sadzby odňatia slobody“ nie je v súlade s článkom I Ústavy Slovenskej republiky. Z uvedeného je zrejmé, že tento Nálež Ústavného súdu SR sa vzťahuje na všetky právoplatne uložené tresty ako aj do budúcnosti, no v danom prípade bol obžalovanému uložený trest vo výmere 6 a pol roka nepodmienečne. Ak by súd postupoval podľa pôvodného znenia § 41 ods. 2 Trestného zákona, ktorého časť v texte za bodkočiarkou bola Ústavným súdom vyhlásená za protiústavnú, rozpätie pôvodnej trestnej sadzby 4 až 10 rokov, kedy sa zvyšovala horná hranica o jednu tretinu, teda na 13 rokov a 4 mesiace, bolo by povinnosťou súdu ukladať trest nad jednu polovicu takto určenej trestnej sadzby a preto v danom prípade by minimálna spodná hranica bola 8 rokov a 8 mesiacov a horná hranica 13 rokov a 4 mesiace. Z citovaného rozsudku vyplýva, že obžalovanému bol uložený trest vo výmere 6 a pol roka nepodmienečne, teda nebol mu uložený trest nad jednu polovicu určenej trestnej sadzby, teda minimálne vo výmere 8 rokov 8 mesiacov a trest vyšší. Z uvedeného je nepochybné, že súd síce postupoval podľa § 41 ods. 2 Trestného zákona, teda podľa tzv. aspiračnej zásady, no v dôsledku Nálezu Ústavného SR súdu neaplikoval protiústavné znenie tohto odseku, a teda že „súd uloží páchatelovi trest nad jednu polovicu takto určenej trestnej sadzby.“

Preto je senát toho názoru, že návrh na povolenie obnovy konania tak ho koncipoval odsúdený nie je dôvodný, a to ani z dôvodu uloženého trestu, kedy sa odsúdený domáha „zrušenia aspiračnej zásady“, nakoľko táto v kontexte Nálezu Ústavného súdu SR nebola aplikovaná tak ako sa domnieva odsúdený a na druhej strane návrh na povolenie obnovy konania nie je dôvodný ani v tej časti, ktorú odsúdený doplnil na verejnom zasadnutí a teda, že navrhuje opätovne vypočúť všetkých spoluobvinených, poškodeného a podobne, teda vykonať dokazovanie, ktoré bolo vykonané v pôvodnom konaní.

Senát považuje za potrebné dodať, že obnova konania je mimoriadnym opravným prostriedkom, ktorý prichádza do úvahy v prípade, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli sami osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo o treste. Nakoľko žiadne také skutočnosti alebo dôkazy neboli zo strany odsúdeného alebo jeho obhajkyne produkované a odsúdený sa opätovne len domáha vykonania pôvodného dokazovania, teda výsluchom spoluobžalovaných, poškodeného a podobne,

senát konštatuje, že pôvodne vykonané dokazovanie bolo rozsiahle, zákonné a na základe takéto dokazovania dospel súd k jednoznačnému záveru o vine a následne boli ukladané tresty taktiež v súlade so zákonom. Napokon, s týmto postupom a pôvodným rozhodnutím vo veci samej sa stotožnil taktiež Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd, kedy zamietol odvolanie obžalovaných, teda aj odvolanie obžalovaného M. Z..

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti, ako aj námietky odsúdeného resp. jeho obhajkyne, ktorými sa domáhal povolenia obnovy konania, dospel súd k záveru, že neboli zistené žiadne také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali povolenie obnovy konania vo veci Okresného súdu Trebišov, sp. zn. 5T/81/2010 a preto návrh na povolenie obnovy konania zamietol podľa § 399 ods. 2 Trestného poriadku s poukazom na § 394 Trestného poriadku.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu možno podať sťažnosť v lehote do 3 dní odo dňa jeho oznámenia prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Košiciach.